

Giraffen brukade se unga kvinnor komma gående förbi huset där Gittan bodde. De var på väg till daghemmet på andra sidan gatan. Han tyckte inte om ordet. Daghem, barnhem, fosterhem, jourhem. När han var mindre blandade han ofta ihop olika ord. Hem och hemskt hörde ihop.

Det var genom morsan han lärde känna Gittan. De hade suttit på Hinseberg tillsammans. Nu hade han inte sett henne på över ett år. Inte för att han ville träffa henne, fast ibland undrade han var hon höll hus.

– Din morsa var en jävla bra rövare, det ska jag villigt erkänna, sa Gittan, men nu är hon en loser. Jag kan inte ha henne i närheten, då skulle hon dra hit en massa andra luffare. Och så skulle vi få ett nedslag.

Om Gittan inte var hemma satte han sig i lekparken, där han hade uppsikt över hennes port. Och så tittade han på kvinnorna. Mest såg han dem bakifrån, då behövde han inte gömma sig. Han trodde att deras ungar skulle bli rädda om de såg honom.

Nu kom han med Björnes Ford Taunus, en 71:a som Björne bett honom hämta från en bilmek i Lugnet, där de

hade satt in nya bromsrör. Taunusen var ursprungligen vit, men vänster framdörr var utbytt mot en grön och taket var ommålat i en liknande nyans. Fast bara till hälften eftersom färgen hade tagit slut. Runt alla hjulen flagnade plåten, skör som knäckebröd. Tändningslåset var så slitet att det inte spelade någon roll att originalnycklarna var försvunna. Det gick lika bra med en cykelnyckel som han filat till lite.

Giraffen parkerade och gick till bakluckan. Petade upp låset med en mejsel. Lyfte undan en trasig campingstol som han ställde på trottoaren. På stolen la han en oljig filt och några stora bitar från en pappkartong.

En Ford Transit körde upp bakom honom. I ögonvrån såg han en kille med snickarväst hoppa ur. Han ställde sig tätt bakom Giraffen och morsade.

– Känner du inte igen mej? sa killen.

Nu såg Giraffen vem det var. Gunnars brorsa. Det solbrända ansiktet var pudrat med slipdamm. Vad gjorde han här? Han stod bredvid Taunusen utan att säga något, medan Giraffen greppade motorn i kofferten och försökte få den över kanten. Han hade gjort fyndet i en oläst bod på väg ut från Lugnet.

– Fin kärra, hörru, sa snickaren och snöt sig i en trasa. Nästan ännu tjugigare än den fläckiga.

– Den rullar, sa Giraffen.

Hans-Göran lutade sig fram och betraktade motorn. Då Giraffen förklarade att det var en Mercury skakade han på huvudet.

– En utombordare?

– Propeller och kåpa kan man skaffa på annat håll.

Gunnars brorsa fnös.

– Du tänker sno delarna förstås. Det är det ni håller på med.

Giraffen tog ett nytt tag och fick upp åbäket ur bagageluckan. Svetten bröt fram i pannan. Just som han var på väg att tappa greppet fick han ett handtag av Hans-Göran. Snickaren höll upp motorn nästan helt av egen kraft.

Giraffen gjorde en rörelse med huvudet mot Gittans trappuppgång. Snickaren bar den tyngsta delen utan att flåsa. Det var svårt att tänka sig att han var bror till Gunnar. Kraftigt, krulligt hår, stora öron, stor näsa.

– Vet du var brorsan är? sa han.

– Nä.

– Det är klart som fan att du vet det!

Hans-Göran slet åt sig motorn och bad Giraffen hålla upp dörren. Han bar den uppför en halvtrappa och la ner den på marmorgolvet utanför Gittans dörr med en skräll.

Giraffen upprepade att han inte visste var Gunnar höll hus. Den andre blängde på honom. Bruna ögon. Gunnar hade ljusblå. Deras morsa hade säkert knullat med flera olika gubbar.

– Nån därinne kanske vet, sa Hans-Göran och pekade med tummen mot lägenhetsdörren.

Det stod Grahn på namnskylden. Träet var fullt med minnen från Gittans bekantskapskrets. Brännmärken, grova hack, diverse klistermärken. På en dekal stod det: Polis – ditt framtidsyrke.

– Dom är nog inte hemma, sa Giraffen.

– Och varför står vi här i så fall? Tror du att jag är en idiot?

Giraffen hade inget bra svar, men Gittan skulle bli för-

bannad för att han dragit hit folk. Hans-Göran slog knogarna hårt i dörren eftersom ringklockan saknades. Dörren öppnades genast och Gittan började gapa, fast inte åt honom.

– Giraffen! Va fan ska jag med den där till!

Gunnars brorsa tycktes hon inte ens lägga märke till.

– Släng skiten! Gräv ner den. Eller gräv ner dej själv.

– Det är en nästan ny Mercury, sa Giraffen.

– Om det så vore en nästan ny Picasso så ska den inte hit.

– Jag tänkte bara gå igenom den lite.

– Gå igenom! sa Gittan. Det här är inget skrotupplag, det är mitt hem. Gå igenom. Aktare så att du inte blir en gengångare på köpet.

Hon gav ifrån sig sitt blåbälgsskratt. Nu fick hon syn på Hans-Göran. Giraffen förklarade att han bara hade hjälpt honom att bära.

– Det är ingen merit att han har hjälpt dej. Hade ni varit ovänner skulle det kännas mycket bättre.

Hon petade till motorn med foten.

– Varför skaffar du inte cash istället!

Hon stirrade upp på snickaren i sin dammiga klädsel och tillbaka på Giraffen som inte var ett dugg elegantare.

– Stor-Cash och Lill-Cash, sa hon.

– Det är Gunnars brorsa, sa Giraffen.

Gittan blinkade två gånger. Hennes ansiktsuttryck skiftade från ilska till förvåning.

– Jag letar efter honom, sa Hans-Göran som hade retireerat ett steg.

Hennes ögon smalnade. Hon smackade med läpparna.

– Jaså, sa hon långsamt.

I hallen bakom Gittan skymtade Björnes skäggiga nuna, men sekunden därpå drogs dörren igen med en smäll.

Giraffen och Hans-Göran blev stående. Ett äldre par kom långsamt nerför trappan. De var tvungna att kliva över motorn för att komma förbi. Lägenhetsdörren slogs upp på nytt.

– Kom in, Stor-Cash, sa Gittan. Jag har ett förslag.

Hans-Göran tvekade. Det berodde nog mest på Björne med sitt sjörövarskägg och sin dimmiga blick som just då tog ett steg framåt förbi Gittan. Han svajade en stund mellan dörrposten och trappträcket och sjönk sedan framstupa över motorn.

Snickaren böjde sig ner och skakade Björne försiktigt i axeln. Han till och med kände på halsen efter pulsen.

– Skit i den där, sa Gittan. Kom in så ska vi prata affärer.

Efter ytterligare parlamentering och gestikulerande fick de in både Björne och motorn i den trånga hallen. Hans-Göran försökte se till att Björne placerades någorlunda bekvämt. Han var alldeles lealös och låg dubbelvikt som en räka.

– Han har slagit i sej en massa neb, sa Gittan. Det är därför det går att böja på honom hur som helst.

Hon gav upp sitt flåsande skratt på nytt.

– Nembutal, förstår du. Det är den rätta medicinen för såna som lider av sjukdomen idioti.

Hon tog tag i Hans-Görans arm.

– Titta in här, Stor-Cash, så ska du få se.

Med foten petade hon upp dörren till sovrummet, där

Lena låg och slumrade under en filt. Gittan gjorde en inbjudande gest.

– Vad säger du? Five hundred för en timme.

– Nej tack.

– Sätt dej och fundera en stund, vetja.

Hon puffade in Gunnars brorsa i rummet. Av pur överraskning lät han det ske och satte sig på sänggaveln. Gittan stängde dörren till hälften.

– Jag letar efter min brorsa, hörde Giraffen honom säga. Det är därför jag är här. Nåt annat ärende har jag inte.

– Haru nån slags sjukdom? sa Lena.

Det verkade som om hon blåste honom i ansiktet, som var fullt av slipdamm. Hon hostade. Gunnars brorsa snöt sig igen.

– Gunnar Högman, sa han, känner du honom?

Giraffen såg i dörrspringan hur hon la ena handen på hans nacke.

– Femhundra? All right?

Hans-Göran sköt undan hennes händer och reste sig från sängen.

– När såg du Gunnar senast?

– Skit i brorsan, sa hon. Du kan väl ta vara på dej själv.

Hon skrattade. Ett tomt, ihåligt skratt. Hon började klä av sig. Tröjan föll i golvet.

– Sluta upp med det där!

Han gick fram till fönstret. Det var en fin utsikt åt det hållet. En lummig bakgård, inramad på tre sidor av hus med blomsterprydda balkonger och solskydd av grön och gul plast. Giraffen skymtade hans ena kroppshalva. Högra handen var nerkörd i en lårficka.

– Ta på dej kläderna, sa han med ryggen mot Lena.

– Om du ger mej femhundra spänn.

Han vände sig om och ville ut.

– Ni är inte kloka här!

– Femhundra. Det kom vi överens om, för helvete!

Hon spärrade vägen för honom. Giraffen såg Hans-Görans ena arm höjas i en uppgiven gest.

– Hjälp! gallskek Lena.

Hennes röst skar som en skärbrännare genom dörröppningen.

– *Hjälp!!*

Gittan störtade in och Giraffen efter. Björne hade också, mirakulöst nog, kommit på fötter. Han vajade från sida till sida och andades snörvlande genom näsborrarna.

– Jag ska ha mina femhundra! vrålade Lena.

– Hör på nu, sa Hans-Göran och höll fram handen.

Han pekade med en morakniv mot henne. Det verkade som om han tagit upp den i ren förvirring. Gesten gjorde dock intryck på de övriga som alla stannade upp i sina rörelser.

Det hade blivit dödstyst.

Lena tryckte sig in i hörnet, medan de tre övriga hade frusit till bildstoder i dörröppningen.

Hans-Göran retirerade bakåt tills han kände fönsterbrädan mot ryggen. Han famlade efter fönsterhandtaget utan att släppa de övriga med blicken. Fyra mot en, tänkte Giraffen. Även om ingen av dem var i särskilt god fysisk form var de alla psykiskt instabila, vilket gjorde dem oberäkneliga. Det är sånt som kan fälla avgörande, om det blir närkamp.

– Det enda jag vill, sa Hans-Göran sakta, är att få komma ut från den här kvarten.

– Du ska dö! kom det djupt ur bröstet på Björne.

Snickaren fick grepp på handtaget bakom sig. Han vred om det och fönstret öppnades. Ena benet över kanten. Det var högst två meter ner till marken.

– Farväl alla idioter! sa Hans-Göran.

Han hävde över det andra benet och hoppade. Gjorde en kullerbytta, kom på fötter igen och gick lugnt runt huset.